

Пролог

13 ЖОВТНЯ 2023 РОКУ

Немовля перестає вовтузитись і вмощується в мене на руках мов сонне цуценя, приємно обважнюючи руки. Крихітка морщить личко, але швидко заспокоюється; її груди рухаються майже в унісон із моїми. Вона знову засинає. Обличчя умиротворене, як у порцелянової ляльки. Це було неважко.

Вікно вітальні відчинене. З тераси поверхом вище лунають збуджені голоси. Метушня. Істерика. Не дивно.

Упізнаю крик Кессі, звісно ж, бо чула його десятки разів. Фільми жахів (вона їх водночас обожнює та ненавидить); вечір, коли на пікніку її покусав рій бджіл; випадок у старших класах, коли під час вечірки вона застала свого колишнього Кайла і нашу напівподружку Ештон, які несамовито трахалися в її підвалі. *Несамовито трахалися* — так це пізніше описала Кессі, тому так я і запам'ятала.

Принаймні зараз Кессі кричить, як і тоді, навіть божевільніше, але хто ж їй дорікне? Її дитина зникла.

Я уявляю її поверхом вище — сповнені сліз блакитні очі вже набрякли, хоча минуло тільки п'ятнадцять хвилин відтоді, як зникла Елла. І п'ять — відтоді, як хтось помітив.

Я чую, як на тлі голосіння Кессі гуртуються її друзі. Розрізняю голоси Ави та Маккей. Я не впізнаю інших, але деякі голоси здаються знайомими, можливо, зі сторіз в інстаграмі Кессі. Евелін і, можливо, Блейк? Та, що говорить з висхідною інтонацією.

— Копів уже викликали, — повідомляє хтось.

— Стоп, а де Грант? — У голосі Маккей чути панічні нотки. — Хто-небудь знайдіть його. Знайдіть Гранта!

— Ні, — каже Кессі, і я чую, як вона шморгає носом.

Вісьмома поверхами нижче лунають гучні звуки клак-сонів. Пронизливе виття сирен продирається у вікна й відбивається від стін будівель. Частина саундтреку міста.

— Біллі, — каже вона. Я застигаю на місці. — Мені потрібна Біллі.

— Біллі? Чому? — звучить сумнів у словах Маккей. Ну, звісно. Тупа сучка.

У цей момент мій телефон починає вібрувати. Обережно перекладаю дитину на іншу руку, тягнуся до телефону, вмикаю вібрацію і насолоджуюся написом її імені на екрані. *Кессі Барнвелл*. Вона заміжня вже більше року, а я досі не спромоглася змінити її прізвище на нове.

Відчуваю неймовірне задоволення від того, що Кессі телефонує мені. *Вона телефонує мені*. Скільки місяців минуло відтоді, як це було востаннє? Я роздивляюся дівчину на екрані — скільки себе пам'ятаю, в аватарці Кессі стоїть це фото. У неї пряме каштанове волосся і великі блакитні очі. Вона пустотливо кривляється в камеру, звівши одну брову. Безглузде селфі з іншого життя.

Не відбиваю дзвінок. Ігнорую його. А що ще мені робити? Проте в моїх грудях жевріє тепле сяйво. Я чую її слова. *Біллі. Мені потрібна Біллі*.

Кессі потребує мене. Вона хотіла бачити *мене*. Навіть раніше за Гранта. Я відчуваю переможне піднесення.

Підходжу трішки ближче до вікна.

— Вона не бере.

Кессі знову починає ридати. Її схлипи перериваються приглушеним стогоном:

— Моє дитя! Моє дитя!

Істерика Кессі посилюється, її крики пронизують прохолодне нічне повітря байдужого міста.

— Поліція в дорозі, — запевняє хтось. Голос звучить по-материнськи заспокійливо.

— Але хто міг її викрасти? Хто міг викрасти Еллу? *ХТО?* Переводжу погляд на сонний клубочок у мене на руках, розглядаю вигин темних крихітних вії, густих і довгих, як у Кессі.

— *Хто її викрав?* — відлунює голос моєї найкращої подруги.

Вражена, наче лише зараз пригадую події останніх п'ятнадцяти хвилин, я усвідомлюю, що це була я.

Розділ 1

БІЛІ

24 серпня 2023 року. 50 днів до

Я не люблю дітей. Раніше думала, що із часом стану такою, як більшість знайомих жінок, які попискували, побачивши складочки на крихітному зап'ясті пухленької дитячої ручки. Я чекала й чекала, коли ж настане цей момент, але попри мої тридцять п'ять, я досі не відчула цього особливого потягу.

Дякувати богу, Алекс не запитує про дітей. Це лише третє побачення, але ви б здивувалися, скільки розмов перетікають у це річище, коли вам за тридцять.

Алекс жує грильованого кальмара, розмірковуючи про мою майбутню поїздку на Азорські острови. Це моя друга подорож на архіпелаг біля узбережжя Португалії, і перша — на омріяні скелі Формігаш.

— У тебе робота мрії, — каже він, проковтнувши. — Зупинятися в першокласних готелях у наймальовничіших куточках світу, ще й безкоштовно. Здається, треба було ставати консультантом з преміумподорожей, а не нудним копом.

Він усміхається і чимось нагадує Джеймса Фрэнко. Об'єктивно менш сексуального Джеймса Фрэнко, але все ж. Мені раптом кортить написати Кессі й розповісти їй про це — вона була схиблена на ньому з часів коледжу, ще після перегляду «Ананасового експресу», — але ми не спілкувались усе літо. Я безліч разів намагалася зв'язатися з нею, але вона ніколи не відповідає. Десь раз на місяць

вона пише щось на кшталт: «Навколо суцільне божевілля через дитину. Я незабаром тебе наберу». Але не набирає. Через ці відчайдушні спроби зв'язатися з найкращою подругою я почувуюся наче людина, закохана без взаємності.

Я дивлюся на Алекса з теплом. Його робота не нудна, і він це знає, але все ж я завжди цінувала смиренність у людях. Це рідкісна чеснота.

— Чому ти вирішив стати копом? — запитую я.

— Це сімейне. — Він барабанить пальцями по дерев'яній стільниці. — Мій тато, мій брат. Насправді я прагнув стати детективом, як мій дідусь.

Він робить паузу.

— Я розумію, іти слідами родини... Здається, що це так неоригінально, але я люблю цю роботу. Я справді не можу уявити, що займатимусь чимось іншим.

Офіціантка приносить рахунок. У неї довгі ноги й повні губи, та протягом вечора Алекс навіть не зиркнув на неї, і за це можна віддати йому належне. Але коли я кладу свою картку поверх його, він не сперечається, і я вважаю це потенційним червоним прапорцем. Так, він платив за наші напої на перших двох побаченнях. Але це не восьмидоларовий келих «Піно Гріджіо». Це вечір, наша перша спільна трапеза. Уявляю, як Кессі закотила б очі, почувши про це. *Ти любиш вважати себе традиціоналісткою, Біллі,* — сказала б вона зі знанням справи. — *Ти хочеш, щоб чоловік за тебе платив, але так дивно реагуєш, коли йдеться про шлюб і дітей? Це якийсь спотворений вид фемінізму.*

Я залишаю двадцять відсотків чайових і ставлю підпис на чеку. Ненавиджу постійно думати про Кессі, тим паче, що вона про мене не думає. Я мимоволі зітхаю вголос, змушуючи Алекса звести брови:

— Усе гаразд?

Кутік його губ вигинається, утворюючи ямочку на щоді, від якої моє тіло гуде. Я киваю, відганяючи думки про поділ рахунку в ресторані. Насправді я не затята прихильниця правил етикету, це радше про Кессі. А я лише обманю себе, коли вдаю, що я така.

— Було дуже смачно, — кажу йому, коли ми виходимо на вулицю.

Волога ніч наприкінці серпня. Повз нас жвавою Сьюмою авеню мчать машини.

— Надзвичайно смачно.

Я роблю крок до нього, одна бретелька мого сарафана сповзає з плеча до ліктя. Алекс долонею торкається моєї руки, піднімаючи бретельку на місце. Кінчики його пальців затримуються на моєму плечі, обводячи сузір'я веснянок, яке, за словами Ремі, схоже на Оріон. Потім його рука опускається нижче, зупиняється по центру спини. Гудіння у моєму тілі переростає у тремтіння. Притягальна сила. Відчуваю, що коліна підкошуються.

— Біллі. — Голос Алекса злегка хрипить. Ми обоє трохи п'яні. — Це на честь когось із родини?

— На кшталт того, — перевозжу погляд угору. Алекс не такий високий, як Ремі, але все одно вищий за мене принаймні на кілька дюймів. — Маминого тата звали Вільям. Вона була переконана, що народить хлопчика, тому й планувала назвати мене на його честь.

— Правда? — Він усміхається, і його зелено-карі очі мерехтять. — Чому твоя мама була переконана, що ти будеш хлопчиком?

Я знижую плечима, важко сковтуючи. Не хочу говорити про матір.

— Чи погодишся ти випити ще по келиху? — запитує він.

Я кусаю губу зсередини. Понад усе мені хочеться пригорнути його. Я хочу пестити його шию, провести рукою